

Arrest

nr. 234 533 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VERTENTEN
Hospitaalstraat 18
3582 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VERTENTEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de El Salvadoraanse nationaliteit te hebben, dienen op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 april 2019 worden verzoekers afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 21 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. U. G. R., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 11 april 1985 in San Salvador en hebt ook altijd in die stad gewoond. U hebt in het middelbaar de richting boekhouding gevolgd en bent vervolgens als boekhouder gaan werken. U woont sinds 2013 samen met F. G. M. D. G. (CG-nummer 18/22670B en O.V.-nummer 8.746.369). Zij heeft twee kinderen uit een vorige relatie, waarvan de vader is overleden toen hij in 2010 tijdens een gevecht tussen de bendes werd getroffen door een verdwaalde kogel. Op 20 december 2015 zijn jullie getrouwd. Uw vrouw heeft gewerkt als huishoudhulp en in een winkel, totdat zij een verkeersongeval had. Ze bleef gedurende acht maanden werkonbekwaam en kon niet terugkeren naar haar oude job. Met de ontslagvergoeding die ze heeft gekregen besloten jullie in 2016 een eigen zaak op te richten. Jullie begonnen een cybercafé en kochten kledij aan om te verhandelen. Na enige tijd kwam een jongen geregeld langs om te vragen dat jullie met hem zouden samenwerken door een dollar te geven. Af en toe vroegen ze om meer geld, zoals 50 dollar als een van de bendeleden in de gevangenis terecht kwam. Na verloop van tijd verhoogden ze de bedragen die ze van u eisten. Jullie besloten om te verhuizen om aan deze afpersing te ontkomen. Op de nieuwe locatie van het cybercafé werden jullie in het oog gehouden door enkele jongens. Uw vrouw maakte zich daar zorgen over maar u probeerde haar te sussen. Twee weken later stopte er een motor voor het cybercafé terwijl u op het werk was. De passagier stapte af en kwam zonder zijn helm af te zetten de winkel binnen. Hij zei dat ze wisten wie uw vrouw was en dat ze haar niet meer wilden zien daar. Nadat hij zijn hemd omhoog had getrokken om te laten zien dat hij gewapend was voegde hij er nog aan toe dat als jullie niet zouden vertrekken, ze jullie zouden doden. Uw echtgenote bleef verdwaasd achter en durfde zelfs niet opendoen toen uw kinderen terugkwamen van school. Jullie besloten het land te verlaten na dit incident. Uw vrouw ging aangifte doen bij de politie van hetgeen zich had voorgedaan, en kreeg van hen ook de raad om het land te verlaten. Na de aangifte bezorgde de bende u nog de boodschap dat u vanaf dan 100 dollar per week moest betalen.

U vreest bij terugkeer te worden gedood door de bende "18", of dat uw kinderen zouden worden gerekruteerd door de in El Salvador aanwezige bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en die van uw vrouw en kinderen, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van de vader van uw stiefkinderen, een attest van het werk van uw vrouw, een aangifte bij de politie, en de bewijzen van blanco strafbladen van uzelf en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden verhinderen namelijk dat er geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u beweert doodsb bedreigingen ontvangen te hebben van een criminele bende die jullie als zaakvoerders van een cybercafé/kledingwinkel afperste. U komt evenwel niet verder dan blote beweringen als u zegt dat jullie ooit een dergelijke zaak hebben uitgebaat, aangezien u geen enkel document hebt getoond dat deze handelsactiviteit zou staven. Het is bovendien zeer vreemd dat u slechts in de meest vage bewoordingen een idee kan geven van wat zich precies heeft afgespeeld toen de bende uw vrouw is komen bedreigen in de winkel (CGVS, p.7) aangezien deze ingrijpende gebeurtenis aan de basis zou liggen van uw vertrek. Dat u dus niet kan zeggen op welke dag dit is voorgevallen, en wat er zich precies heeft afgespeeld, behalve dat er twee mannen op een motor bij betrokken waren, is dan ook weinig doorleefd. Men mag redelijkerwijze aannemen dat jullie dit incident grondig met elkaar hebben besproken. Uw echtgenote is overigens klacht gaan indienen bij de

politie, waardoor jullie beschikken over een geschreven feitenrelaas. Dat u daarmee zo weinig vertrouwd blijkt dat u geen verdere details kan geven, doet reeds de wenkbrauwen fronsen.

Over deze aangifte van 15 november 2018 (stuk 9 in de groene farde van het administratief dossier) moeten trouwens ook enkele opmerkingen gemaakt worden. Er staat namelijk in dat uw echtgenote verklaarde dat deze aangifte dient voor "migratiedoeleinden", en dat er geen onderzoek gevoerd hoeft te worden naar de feiten die zij beschrijft (CGVS vrouw, p.12). Volgens uw vrouw is dat omdat de politie haar duidelijk wilde maken dat ze het land moest verlaten als ze klacht indiende. De politie zou zich zo indekken, om geen onderzoek te moeten doen, hoewel uw vrouw wel degelijk wilde dat de politie de daders actief zou opsporen en jullie zou beschermen (CGVS vrouw, p.12). Gevraagd waarom zij toch haar handtekening heeft gezet onder dit document als haar verklaringen niet getrouw waren genoteerd, antwoordt zij dat ze anders geen kopie van de aangifte zou krijgen (CGVS vrouw, p.13). Wanneer het CGVS vervolgens de vraag stelt waarom het voor haar belangrijk was om een kopie te krijgen van een klacht waarin letterlijk staat dat die zonder gevolg mag blijven, verwijst zij naar de stress waaraan ze leed sinds de bedreigingen en de dubieuze houding van de politie in El Salvador (CGVS vrouw, p.14). Deze uitleg is weinig overtuigend. Dat er in de aangifte nadrukkelijk staat dat uw vrouw heeft verklaard dat deze enkel dient om aan buitenlandse autoriteiten te laten zien, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan. U bevestigt trouwens zelf: "[...] de aangifte die gebeurde enkel om te emigreren." (CGVS, p.10). Volgens u was dit evenwel iets dat de politie aan uw vrouw vertelde (CGVS, p.10). Het CGVS ziet evenwel niet in waarom de politie zou voorstellen aan uw vrouw om een aangifte op te stellen enkel ten bate van de Belgische instanties.

Verder werpt deze aangifte een bedrieglijk licht op de chronologie van de gebeurtenissen die jullie beschrijven. In dit officiële document van de politie staat dat uw vrouw met de dood werd bedreigd op 30 oktober 2018 (stuk 9 in de groene farde van het administratief dossier). Deze noodlottige datum kon uw echtgenote zich merkwaardig genoeg net zomin als u herinneren (CGVS vrouw, p.12), maar klopt volgens haar wel (CGVS vrouw, p.13). Nog volgens uw vrouw besloten jullie een week na deze gebeurtenissen om El Salvador te verlaten (CGVS vrouw, p.11). Dat komt al niet overeen met uw verklaring, dat jullie diezelfde dag nog besloten om El Salvador te verlaten (CGVS, p.7). Het is trouwens bizar dat uw vrouw toen niet naar de politie wilde gaan omdat de Salvadoraanse politie toch niemand helpt (CGVS vrouw, p.11-12), om vervolgens op 15 november 2018, dus ruim nadat jullie de beslissing om het land te verlaten, plots toch aangifte is gaan doen omdat zij hoopte dat de politie jullie zouden beschermen en een onderzoek zou beginnen (CGVS vrouw, p.12). Bovendien blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat uw vrouw en uw jongste stiefkind reeds op 26 oktober 2018 een paspoort uitgereikt kregen, een concrete stap waaruit redelijkerwijs kan worden verondersteld dat zij toen al van plan was om El Salvador te verlaten. Uw vrouw is hiermee geconfronteerd en bevestigt dat er plannen waren om El Salvador te verlaten maar dan met het doel om op vakantie te gaan. Ze had geen concreet idee van waar of wanneer jullie op vakantie zouden gaan (CGVS vrouw, p.13). In dat geval is het vreemd dat zij tijd en geld investeerde om een paspoort te regelen. U bent zelf gevraagd of u vakantieplannen had, wat u lijkt te verbazen (CGVS, p.4), en vervolgens door u heel duidelijk wordt ontkend (CGVS, p.5). U verklaart ondubbelzinnig dat jullie begin november de paspoorten hebben gehaald, na de bedreigingen: "Begin november. Na de bedreiging hebben we eerst alles daar verkocht en daarna deden we de documenten. Ik weet niet meer wanneer het was, ik weet niet hoeveel tijd het geduurd heeft om alles verkopen, maar vervolgens deden we de formaliteiten, papierafhandelingen en dan gingen we kijken om alle documenten te verkrijgen. Ik kan u daarvan niet de exacte datum geven." (CGVS, p.8). U bevestigt deze volgorde even later nogmaals expliciet (CGVS, p.9). Pas wanneer het CGVS u er attent op maakt dat uw vrouw verklaarde dat zij reeds paspoorten had geregeld omdat jullie op vakantie wilden gaan, bevestigt u deze plannen, waar u weinig belang aan had gehecht (CGVS, p.9). Het is evenwel weinig plausibel dat u deze vakantieplannen volledig zou ontkennen als dit iets is waarmee jullie in de praktijk al bezig waren. Door uw job kon u zich niet met het papierwerk bezig houden, en dus kan u niet precies zeggen wanneer de paspoorten zijn geregeld, zegt u (CGVS, p.9). Deze uitleg zou meer overtuigen als het niet uitermate belangrijk was voor jullie wie al een paspoort had op het ogenblik dat jullie, zoals u verklaart, op 30 oktober 2018 beslisten om het land te verlaten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u zou denken dat jullie allemaal samen om de paspoorten zijn gegaan (CGVS, p.8) terwijl uw vrouw verklaart dat zij de paspoorten aanvraag op een moment dat het minder druk was aan dat loket, en u toen op het werk was (CGVS vrouw, p.13). U kan zich trouwens ook niet herinneren wanneer jullie de vliegtuigtickets hebben gekocht (CGVS, p.11). Het is vreemd dat u zelfs niet in de tijd kan situeren wanneer u de zekerheid had dat u El Salvador zou kunnen ontvluchten. Al deze tegenstrijdigheden en vaagheden nopen tot de conclusie dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de omstandigheden van jullie vertrek uit El Salvador. Dit geldt des te meer daar uw vrouw verklaart dat zij eind oktober 2018 te horen kreeg dat ze moest

vertrekken als ze niet vermoord wilde worden, maar ook dat ze later van een bendelid hoorde dat zij nog meer geld moest betalen nadat zij aangifte had gedaan (op 15 november 2018). Dit gebeurde toen ze een klant binnen liet (CGVS vrouw, p.12). U maakt trouwens geen enkele melding van deze gebeurtenis. Dat jullie überhaupt op dat moment nog steeds de zaak draaiende hielden, valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat jullie alles verkochten en dan documenten regelden (CGVS, p.8). Bovendien kadert het niet in een logisch geheel dat de bende die eiste dat jullie zouden vertrekken uit de wijk plots weer afpersgeld begint te eisen alsof er niets gebeurd is.

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het zeer eigenaardig is dat u verklaarde nooit een andere naam te hebben gevoerd dan uw doopnaam, en dat u op Facebook de naam O. R. gebruikt (CGVS, p.4). U geeft even later in het gehoor wel toe dat u een Facebookprofiel hebt onder de naam "R. R." (CGVS, p.10). U vergoelijkt dit door te zeggen dat iedereen op internet een valse naam gebruikt (CGVS, p.10), een uitspraak zonder basis in de realiteit. U verduidelijkt verder dat u dacht dat bedoeld werd of mensen u kenden onder een bijnaam, om vervolgens toe te geven dat uw vrienden en kennissen op Facebook u inderdaad kennen als "R. R." (CGVS, p.10). Een en ander doet vermoeden dat u liever uw sociale media verborgen had gehouden voor de Belgische asielinstanties.

Tenslotte wenst het CGVS nog toe te voegen dat u op het einde van uw interview verklaarde dat u niet altijd de vraag had begrepen omdat er problemen waren met de vertaling (CGVS, p.11-12). Uit het persoonlijk onderhoud tot op dat punt blijkt helemaal niet dat u niet in staat was om de tolk begrijpen of u verstaanbaar te maken. Bovendien hebt u op geen enkel ogenblik problemen met de vertaling gesignaleerd, hoewel u duidelijk gemaakt werd aan het begin van het gehoor dat u zoiets ter sprake moest brengen (CGVS, p.2).

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, en de overlijdensakte van de vader van uw stiefkinderen tonen slechts uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Het attest van het werk van uw vrouw en de bewijzen van blanco strafbladen van uzelf en uw vrouw houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten.

Wat betreft de verklaring van uw vrouw dat zij vreest dat jullie kinderen door de bendes gedwongen gerekruteerd zou worden (CGVS vrouw, p.15), moet worden vastgesteld dat er uit geen enkel element uit haar of uw dossier zou blijken dat jullie hiertoe redenen hadden. Louter deze bewering kan dan ook niet volstaan om in jullie hoofde een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F. G. M. D. G., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 26 december 1986 in Sonsonate (El Salvador). U bent samen met uw echtgenoot O. U. G. R. (CGVS nr.18/22670 en O.V. nr. 8.746.369) in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot O. U. G. R. (zie ook hieronder):

U, O. U. G. R., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 11 april 1985 in San Salvador en hebt ook altijd in die stad gewoond. U hebt in het middelbaar de richting boekhouding gevolgd en bent vervolgens als boekhouder gaan werken. U woont sinds 2013 samen met F. G. M. D. G. (CG-nummer 18/22670B en O.V.-nummer 8.746.369). Zij heeft twee kinderen uit een vorige relatie, waarvan de vader is overleden toen hij in 2010 tijdens een gevecht tussen de bendes werd getroffen door een verdwaalde kogel. Op 20 december 2015 zijn jullie getrouwd. Uw vrouw heeft gewerkt als huishoudhulp en in een winkel, totdat zij een verkeersongeval had. Ze bleef gedurende acht maanden werkonbekwaam en kon niet terugkeren naar haar oude job. Met de ontslagvergoeding die ze heeft gekregen besloten jullie in 2016 een eigen zaak op te richten. Jullie begonnen een cybercafé en kochten kledij aan om te verhandelen. Na enige tijd kwam een jongen geregeld langs om te vragen dat jullie met hem zouden samenwerken door een dollar te geven. Af en toe vroegen ze om meer geld, zoals 50 dollar als een van de bendeleden in de gevangenis terecht kwam. Na verloop van tijd verhoogden ze de bedragen die ze van u eisten. Jullie besloten om te verhuizen om aan deze afpersing te ontkomen. Op de nieuwe locatie van het cybercafé werden jullie in het oog gehouden door enkele jongens. Uw vrouw maakte zich daar zorgen over maar u probeerde haar te sussen. Twee weken later stopte er een motor voor het cybercafé terwijl u op het werk was. De passagier stapte af en kwam zonder zijn helm af te zetten de winkel binnen. Hij zei dat ze wisten wie uw vrouw was en dat ze haar niet meer wilden zien daar. Nadat hij zijn hemd omhoog had getrokken om te laten zien dat hij gewapend was voegde hij er nog aan toe dat als jullie niet zouden vertrekken, ze jullie zouden doden. Uw echtgenote bleef verdwaasd achter en durfde zelfs niet opendoen toen uw kinderen terugkwamen van school. Jullie besloten het land te verlaten na dit incident. Uw vrouw ging aangifte doen bij de politie van hetgeen zich had voorgedaan, en kreeg van hen ook de raad om het land te verlaten. Na de aangifte bezorgde de bende u nog de boodschap dat u vanaf dan 100 dollar per week moest betalen.

U vreest bij terugkeer te worden gedood door de bende “18”, of dat uw kinderen zouden worden gerekruteerd door de in El Salvador aanwezige bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en die van uw vrouw en kinderen, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van de vader van uw stiefkinderen, een attest van het werk van uw vrouw, een aangifte bij de politie, en de bewijzen van blanco strafbladen van uzelf en uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden verhinderen namelijk dat er geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u beweert doodsb bedreigingen ontvangen te hebben van een criminele bende die jullie als zaakvoerders van een cybercafé/kledingwinkel afperste. U komt evenwel niet verder dan blote beweringen als u zegt dat jullie ooit een dergelijke zaak hebben uitgebaat, aangezien u geen enkel document hebt getoond dat deze handelsactiviteit zou staven. Het is bovendien zeer vreemd dat u slechts in de meest vage bewoordingen een idee kan geven van wat zich precies heeft afgespeeld toen de bende uw vrouw is komen bedreigen in de winkel (CGVS, p.7) aangezien deze ingrijpende gebeurtenis aan de basis zou liggen van uw vertrek. Dat u dus niet kan zeggen op welke dag dit is voorgevallen, en wat er zich precies heeft afgespeeld, behalve dat er twee mannen op een motor bij betrokken waren, is dan ook weinig doorleefd. Men mag redelijkerwijze aannemen dat jullie dit incident grondig met elkaar hebben besproken. Uw echtgenote is overigens klacht gaan indienen bij de politie, waardoor jullie beschikken over een geschreven feitenrelaas. Dat u daarmee zo weinig vertrouwd blijkt dat u geen verdere details kan geven, doet reeds de wenkbrauwen fronsen.

Over deze aangifte van 15 november 2018 (stuk 9 in de groene farde van het administratief dossier) moeten trouwens ook enkele opmerkingen gemaakt worden. Er staat namelijk in dat uw echtgenote verklaarde dat deze aangifte dient voor "migratiedoeleinden", en dat er geen onderzoek gevoerd hoeft te worden naar de feiten die zij beschrijft (CGVS vrouw, p.12). Volgens uw vrouw is dat omdat de politie haar duidelijk wilde maken dat ze het land moest verlaten als ze klacht indiende. De politie zou zich zo indekken, om geen onderzoek te moeten doen, hoewel uw vrouw wel degelijk wilde dat de politie de daders actief zou opsporen en jullie zou beschermen (CGVS vrouw, p.12). Gevraagd waarom zij toch haar handtekening heeft gezet onder dit document als haar verklaringen niet getrouw waren genoteerd, antwoordt zij dat ze anders geen kopie van de aangifte zou krijgen (CGVS vrouw, p.13). Wanneer het CGVS vervolgens de vraag stelt waarom het voor haar belangrijk was om een kopie te krijgen van een klacht waarin letterlijk staat dat die zonder gevolg mag blijven, verwijst zij naar de stress waaraan ze leed sinds de bedreigingen en de dubieuze houding van de politie in El Salvador (CGVS vrouw, p.14). Deze uitleg is weinig overtuigend. Dat er in de aangifte nadrukkelijk staat dat uw vrouw heeft verklaard dat deze enkel dient om aan buitenlandse autoriteiten te laten zien, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan. U bevestigt trouwens zelf: "[...] de aangifte die gebeurde enkel om te emigreren." (CGVS, p.10). Volgens u was dit evenwel iets dat de politie aan uw vrouw vertelde (CGVS, p.10). Het CGVS ziet evenwel niet in waarom de politie zou voorstellen aan uw vrouw om een aangifte op te stellen enkel ten bate van de Belgische instanties.

Verder werpt deze aangifte een bedrieglijk licht op de chronologie van de gebeurtenissen die jullie beschrijven. In dit officiële document van de politie staat dat uw vrouw met de dood werd bedreigd op 30 oktober 2018 (stuk 9 in de groene farde van het administratief dossier). Deze noodlottige datum kon uw echtgenote zich merkwaardig genoeg net zomin als u herinneren (CGVS vrouw, p.12), maar klopt volgens haar wel (CGVS vrouw, p.13). Nog volgens uw vrouw besloten jullie een week na deze gebeurtenissen om El Salvador te verlaten (CGVS vrouw, p.11). Dat komt al niet overeen met uw verklaring, dat jullie diezelfde dag nog besloten om El Salvador te verlaten (CGVS, p.7). Het is trouwens bizar dat uw vrouw toen niet naar de politie wilde gaan omdat de Salvadoraanse politie toch niemand helpt (CGVS vrouw, p.11-12), om vervolgens op 15 november 2018, dus ruim nadat jullie de beslissing om het land te verlaten, plots toch aangifte is gaan doen omdat zij hoopte dat de politie jullie zouden beschermen en een onderzoek zou beginnen (CGVS vrouw, p.12). Bovendien blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat uw vrouw en uw jongste stiefkind reeds op 26 oktober 2018 een paspoort uitgereikt kregen, een concrete stap waaruit redelijkerwijs kan worden verondersteld dat zij toen al van plan was om El Salvador te verlaten. Uw vrouw is hiermee geconfronteerd en bevestigt dat er plannen

waren om El Salvador te verlaten maar dan met het doel om op vakantie te gaan. Ze had geen concreet idee van waar of wanneer jullie op vakantie zouden gaan (CGVS vrouw, p.13). In dat geval is het vreemd dat zij tijd en geld investeerde om een paspoort te regelen. U bent zelf gevraagd of u vakantieplannen had, wat u lijkt te verbazen (CGVS, p.4), en vervolgens door u heel duidelijk wordt ontkend (CGVS, p.5). U verklaart ondubbelzinnig dat jullie begin november de paspoorten hebben gehaald, na de bedreigingen: "Begin november. Na de bedreiging hebben we eerst alles daar verkocht en daarna deden we de documenten. Ik weet niet meer wanneer het was, ik weet niet hoeveel tijd het geduurd heeft om alles verkopen, maar vervolgens deden we de formaliteiten, papierafhandelingen en dan gingen we kijken om alle documenten te verkrijgen. Ik kan u daarvan niet de exacte datum geven." (CGVS, p.8). U bevestigt deze volgorde even later nogmaals expliciet (CGVS, p.9). Pas wanneer het CGVS u er attent op maakt dat uw vrouw verklaarde dat zij reeds paspoorten had geregeld omdat jullie op vakantie wilden gaan, bevestigt u deze plannen, waar u weinig belang aan had gehecht (CGVS, p.9). Het is evenwel weinig plausibel dat u deze vakantieplannen volledig zou ontkennen als dit iets is waarmee jullie in de praktijk al bezig waren. Door uw job kon u zich niet met het papierwerk bezig houden, en dus kan u niet precies zeggen wanneer de paspoorten zijn geregeld, zegt u (CGVS, p.9). Deze uitleg zou meer overtuigen als het niet uitermate belangrijk was voor jullie wie al een paspoort had op het ogenblik dat jullie, zoals u verklaart, op 30 oktober 2018 beslisten om het land te verlaten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u zou denken dat jullie allemaal samen om de paspoorten zijn gegaan (CGVS, p.8) terwijl uw vrouw verklaart dat zij de paspoorten aanvraag op een moment dat het minder druk was aan dat loket, en u toen op het werk was (CGVS vrouw, p.13). U kan zich trouwens ook niet herinneren wanneer jullie de vliegtuigtickets hebben gekocht (CGVS, p.11). Het is vreemd dat u zelfs niet in de tijd kan situeren wanneer u de zekerheid had dat u El Salvador zou kunnen ontvluchten. Al deze tegenstrijdigheden en vaagheden nopen tot de conclusie dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de omstandigheden van jullie vertrek uit El Salvador. Dit geldt des te meer daar uw vrouw verklaart dat zij eind oktober 2018 te horen kreeg dat ze moest vertrekken als ze niet vermoord wilde worden, maar ook dat ze later van een bendelid hoorde dat zij nog meer geld moest betalen nadat zij aangifte had gedaan (op 15 november 2018). Dit gebeurde toen ze een klant binnen liet (CGVS vrouw, p.12). U maakt trouwens geen enkele melding van deze gebeurtenis. Dat jullie überhaupt op dat moment nog steeds de zaak draaiende hielden, valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat jullie alles verkochten en dan documenten regelden (CGVS, p.8). Bovendien kadert het niet in een logisch geheel dat de bende die eiste dat jullie zouden vertrekken uit de wijk plots weer afpersgeld begint te eisen alsof er niets gebeurd is.

Het CGVS wenst ook aan te stippen dat het zeer eigenaardig is dat u verklaarde nooit een andere naam te hebben gevoerd dan uw doopnaam, en dat u op Facebook de naam Oscar Romero gebruikt (CGVS, p.4). U geeft even later in het gehoor wel toe dat u een Facebookprofiel hebt onder de naam "R. R." (CGVS, p.10). U vergoelijkt dit door te zeggen dat iedereen op internet een valse naam gebruikt (CGVS, p.10), een uitspraak zonder basis in de realiteit. U verduidelijkt verder dat u dacht dat bedoeld werd of mensen u kenden onder een bijnaam, om vervolgens toe te geven dat uw vrienden en kennissen op Facebook u inderdaad kennen als "R. R." (CGVS, p.10). Een en ander doet vermoeden dat u liever uw sociale media verborgen had gehouden voor de Belgische asielinstanties.

Tenslotte wenst het CGVS nog toe te voegen dat u op het einde van uw interview verklaarde dat u niet altijd de vraag had begrepen omdat er problemen waren met de vertaling (CGVS, p.11-12). Uit het persoonlijk onderhoud tot op dat punt blijkt helemaal niet dat u niet in staat was om de tolk begrijpen of u verstaanbaar te maken. Bovendien hebt u op geen enkel ogenblik problemen met de vertaling gesignaleerd, hoewel u duidelijk gemaakt werd aan het begin van het gehoor dat u zoiets ter sprake moest brengen (CGVS, p.2).

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, en de overlijdensakte van de vader van uw stiefkinderen tonen slechts uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Het attest van het werk van uw vrouw en de bewijzen van blanco strafbladen van uzelf en uw vrouw houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten.

Wat betreft de verklaring van uw vrouw dat zij vreest dat jullie kinderen door de bendes gedwongen gerekruteerd zou worden (CGVS vrouw, p.15), moet worden vastgesteld dat er uit geen enkel element uit haar of uw dossier zou blijken dat jullie hiertoe redenen hadden. Louter deze bewering kan dan ook niet volstaan om in jullie hoofde een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Zij stellen dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers en de motieven waarop het CGVS zich steunt te weerleggen. Zij werpen volgende argumenten op.

Omtrent “het cybercafé van verzoekers: handelaars” stellen verzoekers “Vooreerst stelt het CGVS in haar beslissingen van 21 augustus 2019 dat verzoekers niet, dan wel onvoldoende aannemelijk maken dat zij een cybercafé uitbaatten en dat zij hun handelsactiviteit niet zouden staven. Dit wordt formeel betwist. Ter staving dat zij een cybercafé hadden en dus aldus een handelsactiviteit bedreven, brengen verzoekers volgende stukken bij: Stuk 5: inkoopfacturen waaruit blijkt dat verzoeker sub 1 benodigdheden aankocht voor het cybercafé. Stuk 6: foto's waarop verzoekers te zien zijn in het cybercafé. Naast het cybercafé, kocht verzoekster sub 2 tevens (tweedehands)kledij aan dewelke zij ook verder verkocht. In ieder geval hadden verzoekers een cybercafé en waren zij aldus handelaars.”

Omtrent "het feit dat verzoekers (o.o.) als handelaars wel degelijk onder de geïsoleerde categorieën vallen - zeer hoog risicoprofiel stellen verzoekers dat "Het CGVS is blijkbaar van oordeel dat het bende gerelateerd geweld enkel gericht zou zijn tegen bepaalde specifieke categorieën van mensen en niet willekeurig en algemeen zou zijn. Tevens meent het CGVS dat verzoekers niet behoren tot een geïsoleerde groep. Dit wordt door verzoekers betwist. Dienaangaande verwijst het CGVS naar de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 waar deze "specifieke categorieën" zouden zijn opgesomd. Volgens voormelde COI gaat dit om volgende "groepen": (stuk 8) 1) Personen die door de bendes worden geacht hun regels niet na te leven of hun autoriteit in vraag te stellen, zich hiertegen te verzetten. 2) Mensen die vatbaar zijn voor afpersing. 3) Informateurs, getuigen en slachtoffers van misdrijven gepleegd door de bendes of door de veiligheidsdiensten. 4) Naasten / burens / anderen personen die gezien worden als gelieerd aan een bende. 5) Personen die de bende hebben verlaten of verraden. 6) Minderjarigen en jongeren. 7) Jonge vrouwen en minderjarigen. 8) Personen LGBT. 9) Bepaalde beroepen waaronder : journalisten, onderwijzers, mensenrechtenactivisten, 10) (Ex-)politieagenten en (ex-)militairen. 11) Andere leden/beroepen van/in de publieke sector, in bijzonder diegene die betrokken zijn in het onderzoek of de strijd tegen georganiseerde misdaad waaronder rechters, procureurs, advocaten. 12) Gezinsleden, personen ten laste, andere leden van het huishouden van personen die onder risicoprofielen vallen. 13) Inheemsen".

Ten eerste blijkt dat deze categorieën dermate allesomvattend zijn, dat quasi IEDEREEN onder minstens één dan wel meerdere van de "groepen" zou vallen waaruit reeds blijkt dat het geweld willekeurig is, doch hier wordt verder op ingegaan in een ander onderdeel (zie infra). Ten tweede al zou de redenering van het CGVS gevolgd worden dat bendegerelateerd geweld gericht is tegen bepaalde categorieën, dan dient vastgesteld te worden dat verzoekers onder meerdere van de specifieke categorieën vallen, zijnde: 1) Personen die door de bendes worden geacht hun regels niet na te leven of hun autoriteit in vraag te stellen, zich hiertegen te verzetten. Zoals verzoekers duidelijk hebben verklaard, hebben zij zich wel degelijk verzet gezien zij de afpersingen dewelke steeds toenamen, niet meer wensten te dulden en verzoekster sub 2 dit kenbaar had gemaakt aan een bendelid. 2) Mensen die vatbaar zijn voor afpersing. De COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 stelt hierover op blz. 12 (stuk 8) : Un large éventail de personnes présentent le risque d'être victime d'extorsion. On compte parmi elles des personnes impliquées dans le commerce informel et formel, comme des propriétaires d'entreprise, leurs employés, des vendeurs de rue, des travailleurs du transport public, des chauffeurs de taxi et de mototaxi, des travailleurs du secteur public, des enfants et des adultes qui perçoivent des paiements de l'étranger, des Salvadoriens ayant des parents aux Etats-Unis ou encore certains Salvadoriens rentrés de l'étranger. Wederom is deze categorie dermate allesomvattend dat hieruit blijkt dat het in se om willekeurig geweld gaat. Doch blijkt dat verzoekers gezien zij handelaars zijn en een cybercafé uitbaten (waarvan bewijs wordt geleverd) zij onder de "geïsoleerde groep" vallen. 3) Informateurs, getuigen en slachtoffers van misdrijven gepleegd door de bendes of door de veiligheidsdiensten. De COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 stelt hierover op blz. 13 (stuk 8) : Etre témoin d'un crime, le rapporter, coopérer avec les autorités et obtenir un procès, constitue une chaîne ininterrompue de risques croissant à chaque stade du processus. Enfreindre la règle « voir, entendre et se taire » en dénonçant des infractions aux autorités mène souvent à des menaces de mort, et, in fine, à la mort. Un témoin peut être considéré d'office comme un informateur. Si une famille souhaite rapporter un crime commis par un gang ou par la police envers l'un des siens, elle n'a guère le choix que de partir. Si un procès s'en suit, le degré du risque augmente significativement et peut frapper la famille élargie au-delà de la famille restreinte. Verzoekster sub 2 heeft aangifte gedaan bij de politie van de bedreigingen. De politie heeft haar zelf aangeraden het land te verlaten nota bene. Het feit dat verzoekster sub 2 aangifte deed, brengt haar in uiterst groot risico om slachtoffer te worden van ernstig geweld. 4) Minderjarigen en jongeren. Verzoekers hebben kinderen. Zoals voormeld kwamen benedeleden frequent vragen of de kinderen naar buiten kwamen om hen aldus te kunnen rekruteren. 5) Gezinsleden, personen ten laste, andere leden van het huishouden van personen die onder risicoprofielen vallen. Alle gezinsleden worden zodoende geaffecteerd. Zodoende blijkt dan ook duidelijk dat verzoekers een zéér groot risicoprofiel hebben. 18. Bovendien en zoals verzoekers ook hebben verklaard werden zij voortdurend in de gaten gehouden door benedeleden en werd hun quasi elke beweging gemonitord. Onder meer kunnen de bendes op deze manier polshoogte nemen van de financiële situatie van hun slachtoffer en meer geld eisen/afpersen indien de bende van oordeel is dat het slachtoffer vermogend is of goede zaken doet. Dit blijkt ook uit de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 op blz. 12: (stuk 8) « Les gangs procèdent à une étude socio-économique de leurs victimes pour déterminer le montant de l'extorsion. Le refus ou l'incapacité de payer la renta (l'argent payé en échange de « protection » contre d'autres criminels et contre des policiers corrompus) en cas d'extorsion est perçu comme un acte de résistance et peut

mener à l'assassinat de la victime d'extorsion ou à sa disparition. Plus le non-paiement dure dans le temps, plus les risques augmentent et s'étendent à d'autres membres de la famille » Zodoende wanneer de bende opmerkt dan wel van oordeel is dat de zaken goed gaan, werden verzoekers steeds meer afgeperst. Verzoekers hebben ook verklaard voor het CGVS tijdens hun gehoor dat de bedragen van de afpersingen steeds toenamen, (blz. 10 persoonlijk onderhoud verzoekster sub 2)."

Met betrekking tot het feit dat verzoekers van andere regionen zijn waar rivaliserende bendes strijden stellen verzoekers dat het CGVS hier geen aandacht aan besteedt en stellen "Zoals verzoekers ook hebben verklaard, komen zij initieel uit andere "regionen" andere buurten waar rivaliserende bendes aan de macht zijn. De wijk waar verzoeker sub 1 van afkomstig is wordt gecontroleerd door de bende 18. De wijk waar verzoekster sub 2 van afkomstig is, wordt gecontroleerd door de bende MS. Verzoekers woonden samen als koppel en hadden hun cybercafé in een wijk gecontroleerd door de bende 18. Zodoende werd verzoekster sub 2 ook geviseerd. Zij was immers afkomstig uit een wijk onder controle van een andere bende. Het CGVS heeft hier geen enkele aandacht aan besteedt en gaat hier zelfs geheel niet op in. Nochtans werd ook dit vluchtmotief aangekaart door onder andere verzoeker sub 1 tijdens zijn interview bij DVZ (punt 5 in notities interview DVZ - in administratief dossier). »

Vervolgens is het CGVS blijkbaar van oordeel dat verzoeker sub 1 een onvoldoende "doorleefd" relaas kan geven van de doodsb bedreigingen dewelke werden geuit opzichts zijn echtgenote door de "bende van 18" op 30 oktober 2018. Verzoeker sub 1 heeft echter wel degelijk verteld wat er zich heeft afgespeeld en wat hij weet. ECHTER was het verzoekster sub 2 dewelke rechtsreeks betrokken was bij dit incident. Verzoeker sub 1 was hier niet bij aanwezig aangezien hij op zijn werk was en hij heeft dit dus niet zelf meegemaakt. Verzoekers hebben hier uiteraard wel over gesproken onderling, doch was het verzoekster sub 2 dewelke dit meemaakte. Verzoekster sub 2 heeft het relaas van wat zich afspeelde uitgebreid verklaard tijdens haar persoonlijk onderhoud. Bovendien dateert het incident van 30 oktober 2018 en werden verzoekers pas gehoord door het CGVS op 09 april 2019 zodat hier duidelijk enige tijd tussen is verstreken. Het is niet bevreemdend dat herinneringen vervagen TE MEER gezien verzoeker sub 1 niet aanwezig was bij dit incident. Dat het CGVS deze doodsb bedreigingen aan het adres van verzoekster sub 2 dan ook zo weinig ernstig neemt, is niet redelijk. Verzoekers wensen er ook op te wijzen dat het gehoor van verzoeker sub 1 amper van 12.04 uur tot 13.25 uur geduurd heeft zodoende dat het CGVS blijkbaar maar 1 uur en 20 min. gesproken heeft met verzoeker sub 1. Ook de opmerking van verzoeker sub 1 dat hij de tolk en de vragen niet altijd goed begreep werd zomaar van tafel geveegd. Verzoeker heeft dit thans duidelijk aangegeven tijdens zijn gehoor, (blz. 11 en 12 notities persoonlijk onderhoud van verzoeker sub 1). Bijvoorbeeld blijkt ook uit blz. 9 van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker sub 1 (in administratief dossier) dat de tolk bijvoorbeeld het woord "uitreiken" wilde vertalen doch dat verzoeker sub 1 dit niet begreep en waarbij de tolk zelf zegt "dat men daar misschien een ander woord gebruikt".

Met betrekking tot de aangifte bij de politie stellen verzoekers dat het "CGVS verwijt verzoekster sub 2 dat zij enkel aangifte bij de politie zou gedaan hebben voor "migratiedoeleinden" hetgeen niet correct is. Verzoekster sub 2 heeft besloten aangifte te doen - hetgeen een zeer moedige beslissing is gezien represailles van de bendes schering en inslag zijn - en zij wenste wel dat een onderzoek werd gestart. Het waren de politiediensten zelf dewelke haar meedeelden dat zij haar niet konden helpen en zij best kon vluchten om zichzelf en haar gezin veilig te stellen. Verzoekster heeft zulks klaar en duidelijk verklaard tijdens haar gehoor (blz. 11 en 12 notities persoonlijk onderhoud verzoekster sub 2). Politie en Justitie in El Salvador kunnen absoluut geen adequate bescherming bieden tegen bendegeweld, reden waarom verzoekster geadviseerd werd het land te verlaten. Dat het CGVS verzoekster sub 2 gaat verwijten "waarom zij dan de aangifte ondertekende indien zij niet akkoord was" is hallucinant. Het lijkt werkelijk alsof het CGVS niet de minste notie heeft van wat zich in El Salvador afspeelt... De verklaringen van verzoekster sub 2 desbetreffende worden ook ondersteund door bevindingen van onder andere "le Conseil des Droits de l'homme des Nations unies", (stuk 11) Het CGVS verwijst in haar beslissing naar de "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 waarin dan weer verwezen wordt naar "Conseil des Droits de l'homme des Nations unies" van 23 april 2018. (stuk 8) Op blz. 7 van het rapport « Conseil des Droits de l'homme des Nations unies" van 23 april 2018» wordt gesteld : (stuk 11) The extent of violent crime is such that there is often no investigation carried out into even the most serious crimes, including homicides, resulting in a general lack of faith in law enforcement and the criminal justice system. The criminal conviction rate in El Salvador is less than 5 per cent. Such a situation indicates a deeply worrying law enforcement deficit and demonstrates that the police and the investigation service are overwhelmed and under-equipped to respond to the challenges they face, including the extraordinary levels of homicide. It also creates and perpetuates an environment and society in which gangs can flourish and function with almost absolute impunity from prosecution for even

the most egregious crimes. This leads individuals and families, who see no prospect of remedy or protection in reporting violence to the authorities, to see their only option as fleeing their homes and communities. Zodoende blijkt duidelijk dat de verklaringen van verzoekster sub 2 volledig overeenstemmen met de lectuur hieromtrent. Politiediensten en justitie kunnen geen bescherming bieden en zelfs de meest ernstige misdrijven zoals moorden worden zeer vaak zelfs niet eens onderzocht laat staan dat er effectief een veroordeling zou volgens lastens de dader. De politiediensten hebben ook verzoekster aangeraden het land te verlaten en te vluchten omdat dit de enige manier was om zich te kunnen veilig stellen."

Met betrekking tot de vrees van verzoekers dat hun kinderen door de bende worden gerekruteerd doen verzoekers gelden dat het rekruteren van kinderen en jongeren door bendes schering en inslag is in El Salvador. Zij stellen dat zij bij hun asielmotieven duidelijk vermeld hebben dat "zij de vrees hebben dat hun kinderen zouden gerekruteerd worden. Indien iemand die gerekruteerd wordt, weigert bendelid te worden zal deze dit meestal met zijn leven bekopen. Verzoekster sub 2 heeft duidelijk verklaard dat bendeleden veelvuldig kwamen vragen of haar kinderen mee naar buiten kwamen waarbij zij dan steeds een smoes verzoon om de kinderen binnen te houden, (blz. 11 en 14 persoonlijk onderhoud verzoekster sub 2) De "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 waar het CGVS zelf naar verwijst stelt daarover op blz. 14 : (stuk 8). Les jeunes qui refusent le recrutement au sein d'un gang peuvent faire l'objet de menaces indirectes (comme une agression ou le meurtre ou la tentative de meurtre d'un proche), suivies de menaces directes. Leur famille peut décider de les éloigner pour les mettre en sécurité, ou de partir avec eux si la menace a été étendue à toute la famille. D'après un rapport du Cristosal paru en novembre 2018, les premiers responsables de leur déplacement sont les gangs. Uit de "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 blijkt zeer duidelijk dat jongeren en kinderen vaak gevisieerd worden en slachtoffer worden van bendegegeweld. In casu hebben bendeleden al meermaals gepoogd om in contact te komen met de kinderen van verzoekster sub 1, de oudste zoon van verzoekster sub 2 werd tevens reeds geslagen (blz. 11 notities persoonlijk onderhoud verzoekster sub 2). Verzoekers hebben een ernstige vrees dat hun kinderen gerekruteerd zouden worden en indien zij zouden weigeren slachtoffer zouden worden van ernstige misdrijven. Het CGVS gaat hier volledig aan voorbij en negeert blijkbaar zelfs de bron waar zij zelf naar verwijst, (zijnde de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019)."

Met betrekking tot de aanvraag van de paspoorten stellen verzoekers dat het CGVS meent "dat zich hier incoherenties bevinden in de data waarop de paspoorten werden aangevraagd. Het CGVS stelt dat ertegenstrijdigheden zijn inzake het moment waarop verzoekers besloten te vluchten. De doodbedreigingen opzichts verzoekster sub 2 dateren van 30 oktober 2018. Op 15 november 2018 heeft verzoekster sub 2 aangifte gedaan bij de politie (waar ze haar vertelden dat ze best zou vluchten). Het CGVS vindt het "eigenaardig" dat verzoeker sub 1 stelde dat meteen na de bedreigingen besloten werd te vluchten, doch dat verzoekster sub 2 stelde dat de beslissing ongeveer een week later viel. Daarbij valt het CGVS ook over het gegeven dat een paspoort werd uitgereikt voor de jongste zoon op 26 oktober 2018 (voor de doodsb bedreiging). Vooreerst hebben verzoekers wel degelijk de waarheid gesproken. Gezien de kinderen in november vrij zouden hebben van school, waren verzoekers aan het contempleren om misschien een reis te maken, op vakantie gaan. Concrete vakantieplannen hadden zij nog niet. Om deze reden leek het verzoekster sub 2 een goed idee reeds paspoorten voor de kinderen aan te vragen, reden waarom er reeds eerder een paspoort werd uitgereikt voor de jongste zoon. Niet meer en niet minder. Verzoeker sub 1 was dit blijkbaar ontgaan, doch om hiermee zijn asielrelaas onderuit te willen halen is ver overdreven. Het CGVS tracht hier van alles in te lezen en verzoekers hun geloofwaardigheid te doen wankelen, hetgeen geheel onterecht is. Wat betreft het moment waarop beslist werd het land te verlaten, uiteraard dienden verzoekers regelingen te treffen. Verzoekers vertrokken ook niet zomaar, zij wilden absoluut niet alles achter laten. Doch de politiediensten adviseerden zelf dat verzoekers best konden vluchten. En trouwens al zouden verzoekers al eerder beslist hebben zich voor te bereiden om het land te kunnen ontvluchten gelet op de afpersingen en het bendegegeweld algemeen verspreid in de regio van verzoekers, waarom zouden zij dit dan verzwijgen. Hier bestaat geen reden toe. Het CGVS blijft blijkbaar spijkers op laag water zoeken. »

Wat tenslotte de gebruikersnaam van eerste verzoeker op sociale media betreft werpen verzoekers op dat het CGVS "verzoeker sub 1 hiermee in een zeer negatief daglicht te stellen door te insinueren dat verzoeker sub 1 zijn facebookprofiel zou hebben willen "verbergen". Deze insinuaties van het CGVS worden manifest betwist! Verzoeker sub 1 had dit simpelweg niet volledig begrepen. Toen men hem vroeg of hij gekend was onder nog andere namen dan zijn eigen naam, antwoordde hij van niet om de eenvoudige reden dat hij door mensen steeds bij zijn eigen naam wordt genoemd en aangesproken. Dat verzoeker een fictieve naam "R.R." gebruikt op zijn facebookprofiel is louter een frivoliteit en heeft niets

te maken met zaken "te willen verbergen" of wat dan ook. Trouwens heeft verzoeker sub 1 wanneer hem gevraagd werd of hij iemand kent die een facebookprofiel heeft onder de naam "R.R." dit toch meteen eenvoudigweg erkend. Verzoeker sub 1 heeft helemaal niets achtergehouden. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker sub 1 dit trouwens zelf verduidelijkt, dat hij dit niet meteen goed had begrepen, (blz. 13 notities persoonlijk onderhoud van verzoeker sub 1). Dienaangaande bleek trouwens dat verzoeker sub 1 de tolk niet altijd goed begreep en dat de vragen voor hem niet altijd duidelijk waren zoals hij zelf duidelijk heeft aangegeven tijdens het gehoor, (blz. 11 en 12 notities persoonlijk onderhoud van verzoeker sub 1)."

Bij wijze van conclusie van het eerste middel stellen verzoekers dat zij verschillende stukken bijbrengen bovenop de stukken die zij bij hun verzoek neerlegden en zich in het administratief dossier bevinden die hun asielrelaas duidelijk staven en waaruit hun gegronde vrees voor vervolging blijkt. Zij menen dat het CGVS niet of onvoldoende motiveert waarom zij niet in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij stellen vast dat het CGVS zich ertoe beperkt om te besluiten dat verzoekers niet in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut en evenmin in aanmerking zouden komen voor subsidiaire bescherming maar dit laatste niet of onvoldoende motiveert. Zij menen dat El Salvador absoluut niet gezien kan worden als een veilig land van herkomst, dat benedegeweld er schering en inslag is en een ware plaag voor de hele samenleving aldaar.

Zij stellen ten eerste dat "El Salvador wordt niet gezien als één van de veilige landen van herkomst en staat aldus niet in de lijst van veilige landen, hetgeen op zich reeds een zeer duidelijke indicatie is". Zij wijzen er vervolgens op dat "Het CGVS stelt zelf in de beslissing dd. 21 augustus 2019 het volgende: "Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren." Hierbij verwijst het CGVS naar - zijnde vermeldt het CGVS volgende rapporten: de "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019. "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from El Salvador" van maart 2016. Het CGVS erkent echter zelf letterlijk dat het geweld wijdverspreid is, doch geheel ten onrechte tracht het CGVS hier nu "een draai" aan te tegen waardoor het zou uitschijnen dat het geweld enkel gericht zou zijn opzichthens burgers met een bepaald profiel hetgeen volgens het CGVS geen uitstaans zou hebben met art. 48/4, 2§, c van de Vreemdelingenwet. Volgens het CGVS zou er geen sprake zijn van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, 2§, c van de Vreemdelingenwet, immers beweert het CGVS dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador waarbij het merendeel van het geweld bende gerelateerd is, echter stelt het CGVS dat dit geweld niet willekeurig is maar doelgericht zou zijn. Verzoekers betwisten dit met klem".

Ten eerste werpen verzoekers op dat het geweld in El Salvador is in tegenstelling tot de beweringen van het CGVS wel willekeurig is en kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en dat de aanhoudende strijd tussen de rivaliserende bendes in El Salvador onderling enerzijds, de bendes en de El Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten anderzijds, wel degelijk kadert binnen het begrip van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede stellen zij dat het CGVS een verkeerd begrip hanteert van het concept binnenlands gewapend conflict en wijzen er op dat in "Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014 preciseert het Hof van Justitie dat de term "binnenlands gewapend conflict" in het kader van subsidiaire bescherming geïnterpreteerd moet worden volgens zijn gewoontelijke betekenis in alledaagse taal: gewapende groeperingen die elkaar of militaire troepen van de Staat bevechten. De term "binnenlands gewapend conflict" moet dus niet geïnterpreteerd worden naar internationaal humanitair recht, (stuk 7). Volgens de Kwalificatierichtlijn kan een binnenlands gewapend conflict enkel leiden tot toekenning van subsidiaire bescherming als er gegronde redenen bestaan dat de asielzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven. Het Hof meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen noch de duur van het conflict. In casu is er zodoende wel degelijk een binnenlands gewapend conflict aan de gang in El Salvador conform art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet".

Ten tweede verwijzen zij naar een aantal rapporten met betrekking tot het binnenlands gewapend conflict en het willekeurig geweld in El Salvador; met name: "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 waar het CGVS zelf naar verwijst: (stuk 8) Le 7 mars 2016, le président Sanchez Cerén déclare que le Salvador s'est transformé en espace de guerre entre le gouvernement et les membres des gangs. En avril 2017, un centre d'études lié à la Défense nationale espagnole voit dans les gangs « un nouveau type d'insurrection criminelle ». C'est ce que confirme, en décembre de la même année, un article paru dans une revue spécialisée qui décrit la situation en utilisant le terme gang warfare. En avril 2018, la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays précise que la violence liée aux gangs présente un niveau de violence équivalent ou supérieur aux niveaux rencontrés dans des « pays affectés par un conflit ». Le Georgetown Institute for Women, Peace and Security (GIWPS), un institut de recherche américain, soutient l'hypothèse que la violence au Salvador atteint « le seuil d'un conflit armé » dans un article publié en novembre 2018. Début 2019, la fondation InSight Crime et le ministre de la Défense salvadorien évoquent un « conflit armé de basse intensité » en raison des affrontements perpétuels entre les corps de sécurité et les gangs. Enfin, en avril 2019, l'ONG Comisión Española de Ayuda al Refugiado (CEAR) fait remarquer que le tribunal espagnol Audiencia Nacional reconnaît depuis 2017 la qualité de réfugié aux victimes des gangs : « en raison d'une situation de violence généralisée, l'Etat salvadorien n'est pas en mesure d'offrir une protection effective contre la persécution de la part des gangs ».

Zij wijzen er vervolgens ook op dat « In de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 waar het CGVS zelf naar verwijst in haar beslissing, wordt eveneens verwezen - in voetnoot 12 en 13 op blz. 6 - naar de bevindingen en het standpunt van de CEAR zijnde de « COMISIÓN ESPAÑOLA DE AYUDA AL REFUGIADO ». (stuk 8). De CEAR erkent letterlijk dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict EN van willekeurig geweld in El Salvador (vertaald naar het Nederlands - origineel in het Spaans zoals in voetnoot):21 (stuk 10) Het standpunt van de Nationale Rechtbank (AN) met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming door slachtoffers van maras kende een keerpunt met de uitspraak van 8 september 2017. De AN die tot dan toe het niet gerechtvaardigd achtte om internationale bescherming te verlenen aan slachtoffers van marasvervolging, erkent voor het eerst dat haar standpunt over de noodzaak van internationale bescherming van de slachtoffers van maras in El Salvador moet worden herzien met het oog op de Richtlijnen gepubliceerd door UNHCR betreffende de acties van de bendes in dat land. De AN concludeert dat het geweld in El Salvador zo intens is dat de situatie in het land kan worden omschreven als een intern conflict en dat de staat niet in staat is de bevolking te beschermen, beide met geweld door de bendes, wat betreft de ontoereikendheid van de politie en de inefficiëntie van het strafrechtelijk stelsel. In het vonnis wordt erkend dat de persoon die om internationale bescherming vraagt, internationale bescherming behoeft, omdat zowel vanwege de situatie in El Salvador als vanwege zijn persoonlijke situatie zijn leven en lichamelijke integriteit ernstig gevaar lopen. De AN handhaafde dezelfde positie in de daaropvolgende oordelen betreffende slachtoffers van mara's in El Salvador. Het is trouwens naar aanleiding van de richtlijnen van het UNHCR zijnde "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 - waar het CGVS zelf naar verwijst !!! - dat de Spaanse Rechtbank haar standpunt heeft herzien en wel bescherming verleent! Tevens wordt in de "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 verwezen naar een artikel dd. 29 april 2019 van "le Graduate Institute Geneva" in voetnoot 11 doch wordt dit blijkbaar geheel uit context gerukt en wordt gesteld dat deze bron melding maakt van een "non-conflict" hetgeen NIET correct is en te meer de bedenkelijkheid aantoont van de wijze waarop het CGVS met bronnen omgaat en hoe het CGVS informatie subjecteert. (stuk 8 : blz. 6 + voetnoot 11) In het bewuste artikel van april 2019 van "le Graduate Institute Geneva" wordt het volgende gesteld.' (stuk 10) To begin: most contemporary lethal violence does not occur in conflict zones, but in states that are not at war. Non-conflict settings such as El Salvador, Venezuela, and Honduras have higher levels of deadly violence than war zones (excepting Syria and Iraq). According to the Small Arms Survey's Global Violent Deaths 2017 report, 560,000 people died violently in 2016, but only about 100,000 (18%) were killed in war zones. Even if this number is misleadingly low (because it omits the indirect but still lethal burden of war), it shows that war is only one piece of a larger puzzle of contemporary armed violence, much of which is organised, non-random, and in some sense political. This contrasts sharply with the 20th century and its 60-80 million deaths by war and roughly 100 million deaths by "state violence. Wanneer deze auteur spreekt over "non-conflict" wordt duidelijk bedoeld dat hier geen "oorlog" in de letterlijke zin van het woord aan de gang is zoals in gangbaar taalgebruik. Nochtans is de definitie van een gewapend conflict zoals het Hof van Justitie hanteert anders.(zie supra) Bovendien stelt de auteur letterlijk dat er in landen als El-

Salvador hogere niveaus van dodelijk geweld zijn dan de "klassieke oorlogsgebieden" zoals bijvoorbeeld Syrië. Het is dan ook zéér duidelijk dat ook deze bron wel degelijk blijkt geeft van willekeurig geweld in het kader van een bewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

Verder wijzen verzoekers erop dat in de COI Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 verwezen wordt naar een rapport van de "Conseil des Droits de l'homme des Nations unies" van 23 april 2018 waarin wordt gesteld op p. 6 en 7: (stuk 11: p. 6 en 7) dat "The Special Rapporteur was informed of the devastating and extraordinary impact of generalized and, in particular, gang-related violence on individuals, families and communities. Gangs control or dominate some, predominantly poor, territories and populations through threats, intimidation and violence and a culture of violence that infects whole communities and peoples' everyday activities, movements, interactions and relationships. Killings are commonplace and extortion of individuals and small businesses is widespread and seen as a "tax" on local communities by the gangs. Many of those affected by extortion live in gang-affected neighbourhoods and consider that they simply have no choice but to pay or to flee their homes and neighbourhoods. Under threat from the gangs, individuals or whole families would simply disappear, leaving their homes abandoned or selling them cheaply if they could." Ook hieruit blijkt dat het geweld "generalized" is, zodoende willekeurig en algemeen is en niet alleen specifiek gericht tegen bepaalde personen. Volledige gemeenschappen worden hierdoor geaffecteerd alsook mensen hun dagdagelijkse activiteiten, verplaatsingen, enz. De "geviseerde groepen" dewelke worden opgenoemd in de "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, zijn tevens dermate allesomvattend zijn, dat eigenlijk iedereen onder minstens één dan wel meerdere van de "groepen" zou vallen waaruit eveneens blijkt dat het geweld willekeurig is, doch hier wordt verder op ingegaan in een ander onderdeel (zie supra randnummer 17). Op blz. 28 van de "COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 wordt zelfs letterlijk gesteld dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is !!! (stuk 8 : blz. 28) Les sources consultées interprètent de façon très diverse la nature de la violence qui oppose les gangs entre eux et à l'Etat. Au cours des dix-sept dernières années, des gouvernements de gauche et de droite se sont alternés, maniant une politique répressive au final peu efficace au vu du développement du phénomène des gangs. En dépit d'une apparente baisse constante des homicides depuis 2015, les sources concordent sur le fait que le Salvador est l'un des pays les plus dangereux du monde. Het is dan ook frappant dat het CGVS zich er zo maar vanaf maakt met de stelling dat er geen sprake zou zijn van een gewapend conflict noch van willekeurig geweld. Uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat in casu wel degelijk sprake is van een gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin Art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

In meer ondergeschikte orde stellen verzoekers dat "het CGVS amper tot geen onderzoek heeft gevoerd naar de veiligheidssituatie in El Salvador, doch zich er maar makkelijk vanaf maakt door geheel verkeerdelijk en onterecht te beweren dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in de zin van art. 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. In de vorige titel werd duidelijk aangetoond dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld conform art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor zover de Raad dit onvoldoende zou achten, vorderen verzoekers minstens in meest ondergeschikte orde dat het dossier wordt teruggestuurd naar het CGVS waarbij het CGVS dan gehouden is de veiligheidssituatie grondig te onderzoeken".

Verzoekers vragen "in hoofddorde 1) verzoekers in hoofddorde de vluchtelingenstatus toe te kennen in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève en in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet; 2) te zeggen voor recht dat de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet voldoende gemotiveerd zijn en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden worden; 3) te zeggen voor recht dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ook het artikel 48/3 en art. 48/5 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden; Dienvolgens verzoekers op te roepen voor de zitting en een tolk Spaans te voorzien om verzoekers bij te staan gedurende de zitting;

In ondergeschikte orde verzoekers in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet; 2) te zeggen voor recht dat de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet voldoende gemotiveerd zijn en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden worden; 3) te zeggen voor recht dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ook het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden; Dienvolgens verzoekers op te roepen voor de zitting en een tolk Spaans aan te stellen om verzoekers

bij te staan gedurende de zitting. In meer ondergeschikte orde 1) te zeggen voor recht dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen gehouden is onderzoek te doen naar de veiligheidssituatie in de regio van afkomst; 2) te zeggen voor recht dat de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet voldoende gemotiveerd is en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden worden; 3) het dossier dan ook minstens terug te verwijzen naar het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen voor verder onderzoek naar de veiligheidssituatie; Dienvolgens verzoekers op te roepen voor de zitting en een tolk Spaans aan te stellen om verzoekers bij te staan gedurende de zitting. Om deze redenen en nog eventuele andere te ontwikkelen in de loop van de procedure, verzoeken verzoekers dat hun beroep zou worden aanvaard en dat de bestreden beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen zouden worden herbekeken”.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

Stuk 1: Beslissing CGVS d.d. 21 augustus 2019 met nummer 1822670 opzichtsens de heer G. R. O. U.;
 Stuk 2: Beslissing CGVS d.d. 21 augustus 2019 met nummer 1822670B opzichtsens mevrouw M. D. G. F. G.;
 Stuk 3: Toekenning juridische tweedelijnsbijstand door het Bureau voor Juridische Bijstand te Hasselt voor de heer G.R.O.U.;
 Stuk 4: Toekenning juridische tweedelijnsbijstand door het Bureau voor Juridische Bijstand te Hasselt voor mevrouw M. D. G. F. G.;
 Stuk 5: (Inkoop)facturen waaruit blijkt dat verzoeker *sub* 1 benodigdheden aankocht voor het cybercafé;
 Stuk 6: Foto's waarop verzoekers te zien zijn in het cybercafé;
 Stuk 7: Arrest nr. C-285/12 van het Hof van Justitie (Aboubacar Diakité tegen CGVS) van 30 januari 2014;
 Stuk 8: COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 ;
 Stuk 9: artikel van de CEAR zijnde de « COMISIÓN ESPANOLA DE AYUDA AL REFUGIADO» dd. 20 juni 2018 (waar naar verwezen wordt in voetnoot 12 en 13 op p. 6 van de COI Focus El Salvador van 15 juli 2019) + vrije vertaling naar het Nederlands;
 Stuk 10: Stuk artikel dd. 29 april 2019 van “*le Graduate Institute Geneva*” (waar naar wordt verwezen in de “*COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019 in voetnoot 11);
 Stuk 11: “*Conseil des Droits de l'homme des Nations unies*” van 23 april 2018 (waar naar verwezen wordt in voetnoot 6 op p. 6 van de COI Focus El Salvador van 15 juli 2019).

Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer dd. 6 maart 2020 waarbij zij antwoorden op de nota van verwerende partij en waaraan volgende stukken in bijlage zijn opgenomen:

Stuk 12: Generalized violence as a threat to health and well-being: qualitative study of youth living in urban settings in central america's “*northern triangle*”, M. De Jesus en C. Hernandez, *Int J Environ Res Public Health*, 16 september 2019;
 Stuk 13: Violence drives immigration from Central America, Sarah Bermeo, 26 juni 201;
 Stuk 14: IACHR and the UN's Special Rapporteur on the Human Rights of Internally Displaced Persons Welcome Decision Made by El Salvador's Constitutional Chamber on Internal Displacement Caused by Violence, 10 augustus 2018;
 Stuk 15: El Salvador's hidden tragedy: 'I can't take the agony any more' Even before making the perilous journey north, violence and economic hardship force many to relocate within El Salvador, 11 juli 2018;
 Stuk 16: NRC's operations in North Triangle of Central America, Fact sheet, januari 2020;
 Stuk 17: International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 December 2018, available at: refworld;
 Stuk 18: Artsen zonder Grenzen: Forced to flee central america's northern triangle: a neglected humanitarian crisis, mei 2017;
 Stuk 19: The humanitarian consequences of violence in Central America by Humanitarian Practice Network, June 2017;
 Stuk 20: Amnesty International, El Salvador: memorandum to the president, 24 june 2019, index number: amr 29/0546/2019;
 Stuk 21: Amnesty International, overlooked, under-protected: mexico's deadly refoulement of central americans seeking asylum, 2018;

Stuk 22: Médecins du Monde urges El Salvador to recognize forced displacement crisis, oktober 2018.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota neer dd. 7 oktober 2019 waarin wordt ingegaan op de middelen in het verzoekschrift en een uittreksel van het rapport UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 (p. 1 t.e.m. 24) wordt toegevoegd.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep.

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedure richtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46§3 van de *Asielprocedure Richtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft,

waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punt 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven *“indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat tweede verzoekster zich op dezelfde vluchtmotieven beroept als deze aangehaald door eerste verzoeker en dat de bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster dit vaststelt alsook dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende beschermingsverzoek mede op basis van hun verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen. De Raad stelt verder vast dat dit niet wordt betwist in het verzoekschrift nu beide beslissingen aangevochten worden met één verzoekschrift in naam van beide verzoekers. Het beroep zal dan ook hierna in hoofde van beide verzoekers samen worden onderzocht.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Het asielrelaas van verzoekers kan als volgt samengevat worden. Verzoekers startten in 2016 een cybercafé met het geld van de ontslagvergoeding die aan tweede verzoekster werd uitgekeerd nadat zij een verkeersongeval had, acht maanden werkonbekwaam was en niet kon terugkeren naar haar oude job. Na enige tijd werden zij afgeperst en werden de geëiste bedragen steeds verhoogd zodat zij het cybercafé naar een andere locatie verhuisden. Ook daar werden zij in het oog gehouden door enkele jongens. Na twee weken werd tweede verzoekster, terwijl eerste verzoeker op zijn werk was, bedreigd door een motorrijder in het cybercafé die haar zei dat ze wisten wie ze was en dat ze haar daar niet meer wilden zien en dat ze hen zouden doden indien ze niet zouden vertrekken, waarbij hij een wapen liet zien. Verzoekers besloten het land te verlaten na dit incident. Tweede verzoekster ging aangifte doen bij de politie en kreeg van hen de raad om het land te verlaten. Daarna liet de bende weten dat ze vanaf dan 100 dollar per week moesten betalen.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, en in het bijzonder de verklaringen van beide verzoekers, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

In de mate dat verzoekers beweren dat zij een cybercafé hadden en omwille van het feit dat zij handelaars zijn het doelwit waren van afpersing stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat zij bij hun verzoek om internationale bescherming geen enkel document hebben neergelegd dat dit kon staven. Verder stelt de Raad vast dat zij in hun verklaring weinig details verstrekken over het cybercafé zelf en wanneer het is gestart. Zo verklaart tweede verzoekster dat *“zo deden wij investeringen in staal, in kledij en wanneer wij al die investeringen gedaan hadden ... en zo hebben we dan die zaak opgericht in 2016 en in het begin ging alles goed”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 9). Verder verklaart eerste verzoeker dat hij werkte als boekhouder en dat hij *“een cybercafé had en ook kledingverkoop, samen met mijn echtgenote”* (gehoorverslag eerste verzoeker, p. 5). Ter terechtzitting gevraagd naar waarom ze precies kozen voor een cybercafé, stellen verzoekers dat dit in El Salvador een goede investering is en er veel nood is aan het kopiëren van eindwerken van studenten en dat tweede verzoekster ook juwelen en tweedehandskleren verkocht. Verder stelt de Raad vast dat tweede verzoekster verklaart voor het cybercafé verschillende jobs te hebben gehad, ondermeer als kassierster en bij een coöperatieve bij de luchtmacht (gehoorverslag CGVS, p. 5) maar verder geen jobs of specifieke interesse vermeldt in de IT-sector terwijl zij ter terechtzitting stelt dat zij een cursus Microsoft Office volgde om te leren werken met Word en Excel. Verzoekers argumenteren in het verzoekschrift dat zij wel degelijk handelaars zijn en voegen ter staving kopieën toe van inkoopfacturen waaruit moet blijken dat zij benodigdheden aankochten voor het cybercafé en foto's waarop zij zouden te zien zijn in het cybercafé.

De Raad stelt vast vooreerst vast dat de neergelegde documenten kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Verder stelt de Raad vast dat één kopie de naam van eerste verzoeker draagt en de andere kopie geen geadresseerde van de factuur vermeldt, zodat niet kan worden vastgesteld wie de bestemming is van dit document. Ook de neergelegde foto's vormen als dusdanig geen begin van bewijs van het feit dat verzoekers handelaars waren, aangezien uit deze foto's niet kan afgeleid worden waar zij werden genomen, noch dat zij een cybercafé hadden, gezien het feit dat foto's gemakkelijk in scène kunnen worden gezet. Het is verder ook opmerkelijk dat verzoekers niet in staat zijn om enig ander document met betrekking tot hun handelszaak bij te brengen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen om aan te tonen dat zij handelaars waren in El Salvador en de motivering in de bestreden beslissingen op dit punt te weerleggen.

Waar verzoekers doen gelden dat zij als handelaars een zeer hoog risicoprofiel hebben en daarbij verwijzen naar de *“COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 (mise à jour), die op zijn beurt ondermeer gebaseerd is op de risico profielen opgelijst in de *“UNHCR Eligibility Guidelines for*

Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador van maart 2016 en "TAM, Ministerio de Gobernacion y Policia Costa Rica", 02/2019, stellen zij in wezen dat zij als handelaars behoren tot de groep van personen die vatbaar zijn voor afpersing. Verder stellen zij dat zelfs indien men de redenering van het CGVS zou volgen dat bende-gerelateerd geweld gericht is tegen bepaalde categorieën, dat verzoekers onder meerdere van de categorieën vallen, met name 1) "personen die door de bendes worden geacht hun regels niet na te leven of hun autoriteit in vraag te stellen, zich hiertegen te verzetten"; 2) "mensen die vatbaar zijn voor afpersing"; 3) "Informateurs, getuigen en slachtoffers van misdrijven gepleegd door de bendes of door de veiligheidsdiensten"; 4) "minderjarigen en jongeren" en 5) "gezinsleden, personen ten laste, andere leden van het huishouden van personen die onder risicoprofielen vallen".

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de opsomming van de risico profielen in de COI Focus niet kan afgeleid worden dat van zodra een verzoeker in één van de categorieën kan worden ondergebracht, daarmee de nood aan internationale bescherming vaststaat. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn merites worden beoordeeld rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst van verzoekers. Waar de vermelde risicoprofielen gebaseerd zijn op de hoger geciteerde UNHCR richtlijnen wijst de Raad er op dat ook de UNHCR richtlijnen benadrukken dat een individuele beoordeling van elk verzoek, noodzakelijk blijft.

Waar verzoekers argumenteren dat zij in de vijf hogervermelde categorieën kunnen worden ondergebracht stelt de Raad voorts vast dat zij zich voor de 1ste, 2de, 3de en 5e categorie baseren op het feit dat zij handelaars waren, om die reden werden afgeperst en hierover een klacht hebben ingediend bij de politie. Gezien het feit dat de Raad hierboven heeft vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat zij handelaars waren, tonen zij ook niet aan dat zij onder deze categorieën kunnen worden ondergebracht en maken zij ook geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van de vluchtelingendefinitie. Ook waar verzoekers betogen dat zij voortdurend in de gaten gehouden werden door de bendeleden, en met verwijzing naar de beschrijving van de *modus operandi* van de bendes in El Salvador in de COI Focus (p. 12) stellen dat ook in hun geval de bedragen steeds toenamen, stelt de Raad vast dat zij zich baseren op hun hoedanigheid van handelaar zodat ook hier kan verwezen naar de hoger gedane vaststelling dat zij deze hoedanigheid niet aantonen en wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar de overeenkomst tussen de methodes beschreven in landenrapporten en hun verklaringen niet volstaan om de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen.

Verder stelt de Raad vast dat eerste verzoeker slechts vage verklaringen aflegt met betrekking tot het incident dat de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit El Salvador, met name de bedreiging door een motorrijder in hun cybercafé. Zo verklaart verzoeker omtrent de bedreiging dat het "eind oktober" was en zich de "exacte datum niet herinnert" en stelt hij dat twee motorrijders zijn echtgenote kwamen bedreigen (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 7). Ook tweede verzoekster, die beweert persoonlijk bedreigd te zijn geweest door een man die een wapen toonde, kan de bedreiging niet exact in de tijd situeren maar verklaart dat "als ik het mij goed herinner was dat eind oktober [2018]", terwijl het door verzoekers neergelegde document met betrekking tot de aangifte bij de politie vermeldt dat "het incident plaatsvond op 30 oktober" (administratief dossier, groene map 19, vertaling stuk 9). Het is naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk dat, indien de bedreiging daadwerkelijk plaatsvond, tweede verzoekster zich de datum van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet zou kunnen herinneren, zeker nu zij volgens het neergelegde document van aangifte bij de politie, zelf heeft verklaard dat dit op 30 oktober 2018 heeft plaatsgevonden. Waar het verzoekschrift betoogt dat dit verklaren valt door het grote tijdsverloop tussen de bedreiging en het persoonlijk onderhoud en dat eerste verzoeker op het ogenblik van de bedreiging op zijn werk was, kan dit de Raad niet overtuigen noch de geloofwaardigheid van hun verklaringen hieromtrent herstellen, nu dit betrekking heeft op een cruciaal element in hun vluchtrelaas en dit geenszins als een detail kan worden beschouwd. Ook het feit dat het persoonlijk onderhoud van beide verzoekers kort was en dat eerste verzoeker heeft opgemerkt dat hij de tolk niet goed begreep, is niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de problemen met de tolk een correct verloop van het persoonlijk onderhoud hebben verstoord of dusdanig waren dat kan vermoed worden dat hij niet zou begrepen hebben dat verzoekers een precieze datum zouden vermeld hebben. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen voor beide verzoekers blijkt dat in beide gevallen dezelfde tolk werd gebruikt maar dat tweede verzoekster geen opmerkingen met betrekking tot de tolk liet noteren (gehoorverslagen CGVS, p. 1).

Ook met betrekking tot de aangifte door tweede verzoekster bij de politie stelt de Raad vast dat zij geen overtuigende verklaring geeft voor het feit dat de aangifte vermeldt dat deze werd gedaan voor migratiedoeleinden en dat er geen onderzoek naar de beweemde feiten moet gebeuren. Zij verklaart hierover onder meer dat de politie zei *“we nemen die aangifte aan zodat jij dan kan vertrekken”*, dat ze zeiden dat het niet de bedoeling was dat er onderzoek gebeurt en bescherming geboden wordt en dat *“zo komen zij er onderuit, wassen zij de handen schoon, ze doen daar wat ze willen”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 12). Voor zover verzoekers in het verzoekschrift stellen dat politie en justitie in El Salvador geen adequate bescherming bieden tegen bendege geweld, en dat de politie hen heeft aangeraden het land te verlaten beperken zij zich tot het louter herhalen van hun eerdere verklaringen, zonder de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Waar zij verwijzen naar het rapport van de Raad van Europa waarin wordt gesteld dat er vaak geen onderzoek wordt gevoerd naar zelfs de meest ernstige misdrijven en stellen dat *“hun verklaringen overeenstemmen met de lectuur hieromtrent”* (verzoekschrift p. 11), stelt de Raad opnieuw vast dat zij hierdoor de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de ongerijmdheden in de aangifte bij de politie op geen enkele manier weerleggen. Verder stelt de Raad vast dat uit het door het CGVS vertaalde document dat door verzoekers werd neergelegd blijkt dat tweede verzoekster er in verklaart dat *“ze de toestemming niet geeft aan het gerecht en de politie om een onderzoek te starten en dat ze deze formaliteit enkel nodig heeft voor migratiedoeleinden aangezien ze het land al wil verlaten wegens de doodsb bedreigingen die de leden van de achttienbende hebben geuit in de gemeente Ilopango, San Salvador”* (administratief dossier, groene map, vertaling stuk 9). De Raad stelt vast dat een vertaling van het originele document werd gemaakt door het CGVS, dat de inhoud ervan niet wordt betwist door verzoekers, en dat eerste verzoeker zelf ook verklaarde dat de *“aangifte die gebeurde enkel om te emigreren.. het was de politie zelf die haar zei dat ze die aangifte kon gebruiken om te emigreren ... maar zij gaven haar die optie om dat document te kunnen gebruiken hier in België”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10). De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat *“Het CGVS ziet evenwel niet in waarom de politie zou voorstellen aan uw vrouw om een aangifte op te stellen enkel ten bate van de Belgische instanties”* en stelt ook vast dat, de vermelde ongerijmdheden in het document daargelaten, de neergelegde aangifte als dusdanig niet aantoonde dat de beweemde feiten ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden zodat daarmee de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot het incident dat de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit El Salvador niet hersteld wordt.

Verder stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het moment waarop ze beslisten om het land te verlaten – volgens eerste verzoeker de dag zelf van de bedreiging (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 7), volgens tweede verzoekster een week na de bedreiging (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11) - niet overeenstemmen. Verder verklaart eerste verzoeker dat ze begin november, dus na de bedreigingen paspoorten hebben aangevraagd om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 8 en 9), terwijl het paspoort voor tweede verzoekster en haar jongste zoon zijn uitgereikt op 26 oktober 2018 (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 19), dus vier dagen voor de beweerdelijke bedreiging plaatsvond en tweede verzoekster hierover stelt dat ze vakantieplannen hadden, al wisten ze nog niet naar welke bestemming (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 13). De Raad kan verzoekers niet bijtreden waar zij stellen dat het CGVS hier spijkers op laag water zoekt aangezien het tijdstip waarop stappen werden ondernomen om de reisdocumenten in orde te brengen in het geval van verzoekers wel degelijk een cruciaal licht werpt op de vraag wat de concrete aanleiding was om het land te verlaten, zeker nu volgens hun verklaringen de bedreiging op 30 oktober 2018 de concrete aanleiding was voor hun vertrek, terwijl beide verzoekers blijkbaar een verschillende inschatting maken van de urgentie waarmee zij beslisten het land te verlaten. Naar het oordeel van de Raad ondermijnen bovenstaande tegenstrijdigheden, die de kern van hun vluchtrelaas betreffen, de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de omstandigheden en aanleiding voor hun vertrek uit El Salvador. Waar verzoekers aanvoeren dat zij *“de waarheid hebben gesproken”*, *“aan het contempleren waren om misschien een reis te maken”* aangezien de kinderen *“in november vrij zouden hebben van school”* en dat het tweede verzoekster een goed idee leek *“reeds paspoorten voor de kinderen aan te vragen, reden waarom er reeds eerder een paspoort werd uitgereikt voor de jongste kinderen”*, slagen zij er niet in deze beoordeling van de Raad om te buigen. De Raad stelt vast dat zij zich beperken tot het herhalen van hun eerdere verklaringen en de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden zoals vastgesteld in de bestreden beslissingen hiermee geenszins weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor bieden.

2.4.4. Wat betreft verzoekers' vrees dat hun kinderen door de bende worden gerekruteerd, stellen zij in essentie dat *“het rekruteren van kinderen en jongeren door bendes schering en inslag is in El Salvador”*, dat *“uit de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019 zeer duidelijk blijkt dat*

jongeren en kinderen vaak gevisieerd worden en slachtoffer worden van bendegeweld”; dat “bendeleden al meermaals gepoogd hebben om in contact te komen met de kinderen van verzoekster sub 2, de oudste zoon van verzoekster sub 2 werd tevens reeds geslagen” en dat “de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan hun vrees dat hun kinderen door de bende worden gerekruteerd”.

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nergens melding maakt van het risico dat zijn stiefkinderen zouden lopen om gerekruteerd te worden door een bende in El Salvador. Tweede verzoekster legt hierover wel verklaringen af tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat soms drie jongens geld kwamen vragen *“en ik was daar alleen in de zaak en ik wilde ook niet dat mijn zoon bij mij in de zaak was want dan zouden ze mijn zoon ook kennen van zien en je hoort ook zoveel dingen dat er mensen worden ontvoerd”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 10) en *“de jongens daar die komen vaak rekruten zoeken, ze zoeken altijd een manier om de jongens mee te nemen, ze vragen of ze mee voetbal gaan spelen of ik weet niet wat en ze doen aan brainwashing, ze doen die jongens op ideeën komen, daarom heb ik niet mijn kinderen met hen laten meegaan, ze zeiden wel: luister, de kinderen, laat ze met ons eens voetbal spelen, maar ik zei dan nee, ze zijn hun huiswerk aan het maken, ik zocht altijd gelijk welk excuus en zij zochten rekruten om zich aan te sluiten bij de bende”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11) en verder dat *“mijn oudste zoon die werd een keer geslagen”* (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11).

De Raad kan met verzoekers aannemen dat rekrutering van jongeren door de bendes in El Salvador veelvuldig voorkomt. Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat jongeren die rekrutering weigeren het voorwerp kunnen zijn van indirecte bedreigingen (zoals moord of poging tot moord op een naaste) gevolgd door directe bedreigingen en dat hun familie kan beslissen om hen in veiligheid te brengen of met hen te vertrekken indien de bedreiging aan de hele familie gericht is (zie *“COI El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 14) en dat jongens van twaalf jaar of ouder het eerste doelwit zijn voor rekrutering, terwijl ook meisjes op jonge leeftijd kunnen gerekruteerd worden (zie International Crisis Group, *Life under gang rule* in El Salvador, p. 9). Verder blijkt ook dat Salvadoranen moeten zorgen voor privé-transport of naschoolse programma's om ervoor te zorgen dat hun kinderen niet in contact komen met bendeleden. Verder kan het feit dat een jongere in een zone leeft die gecontroleerd wordt door een bende een vermoeden creëren dat hij geaffilieerd is met die bende wat kan resulteren in gewelddadige incidenten of intimidatie door bendes of de veiligheidsdiensten (COI Focus, p. 15). Uit de landeninformatie blijkt ook dat bendes voornamelijk arme gebieden en bevolkingsgroepen domineren (UNHRC, p. 6) en dat bendeleden voornamelijk in arme gezinnen zijn opgegroeid.

Evenwel kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat elke jongen van de leeftijd van de zoon van verzoekers het risico loopt gerekruteerd te worden door de bendes. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn individuele merites beoordeeld worden en ook volgens de UNHCR *Guidelines* moeten de individuele omstandigheden in overweging genomen worden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zelfs indien verzoekers binnen een risico profiel vallen.

Zo blijken volgens de UNHCR richtlijnen vooral kinderen die in gebieden leven waar de gangs actief zijn, vaak het doelwit te zijn van bendegeweld en dat kinderen die niet gerekruteerd zijn maar in dergelijke gebieden leven het moeilijk hebben om te vermijden dat ze in contact komen met lokale bendes of te vermijden dat ze verkeerdelijk worden gezien als lid van een lokale bende door rivaliserende bendes (zie UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 35).

Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster twee kinderen heeft en dat haar oudste zoon sinds zijn twaalfde bij haar woont nadat zij de vader van haar kinderen had verlaten. De Raad stelt evenwel vast dat uit tweede verzoeksters verklaringen met betrekking tot het feit dat haar zoon geslagen werd niet kan worden afgeleid dat dit te maken had met bendegeweld of een poging tot rekrutering van haar zoon. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij blijkbaar in staat was om de jongens die haar vroegen haar kinderen te laten mee voetballen af te wimpelen en maakt zij geen gewag van verdere pogingen van deze jongens om haar kinderen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks te benaderen. Voor zover kan aangenomen worden dat het om een rekruteringspoging ging merkt de Raad verder op dat tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verder geen details geeft over de jongens die hun zoon zouden benaderd hebben, noch enige concrete directe of indirecte bedreigingen die zouden gericht zijn aan hun zoon. Verder stelt de Raad vast dat tweede verzoekster verklaart dat zij aan haar moeder vroeg om bij haar te gaan wonen *“maar dat zou het zelfde blijven want ook daar zijn bendes aanwezig, rivaliserende bendes, ten opzichte van onze wijk en daar zijn ze ook de adolescenten aan het*

rekruteren en als ze dan een adolescent zien die niet van daar afkomstig is, wat ze daarmee doen, ze laten die verdwijnen" (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11). Bovendien stellen verzoekers in het verzoekschrift ook dat zij niet bepaald financiële problemen hadden, dat zij een eigen woning hadden en hun ouders over bouwgronden beschikten en ook privévervoer regelden om de kinderen naar school te kunnen vervoeren, en blijkt ook uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij er in geslaagd zijn om hun kinderen uit de klauwen van de bendes te houden. Hoewel de Raad geenszins het bendege geweld in El Salvador en de impact ervan op het dagelijkse leven van veel Salvadoranen onderschat, maken verzoekers hun vrees dat de kinderen zouden gerekruteerd worden niet concreet en tonen zij niet aan dat zij, in geval van terugkeer, niet meer in staat zouden zijn om hun kinderen te behoeden voor rekrutering door de bendes.

De Raad stelt tenslotte vast dat eerste verzoeker initieel verklaarde op Facebook de naam O.R. te gebruiken terwijl hij later toegeeft de fictieve naam R.R. te gebruiken. Hoewel de Raad vaststelt dat verzoeker niet verklaart waarom hij niet spontaan ook zijn fictieve Facebook naam vertelde toen hem werd gevraagd onder welke naam hij een Facebookprofiel heeft (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 4), kan de Raad hier evenwel geen poging in ontwaren om zijn sociale media verborgen te houden voor het CGVS. Dit is evenwel niet van aard om bovenstaande vaststellingen van de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen, om te buigen en beschouwt dit dan ook als een overtuigend motief.

Met betrekking tot de andere door verzoekers neergelegde documenten stellen de bestreden beslissingen terecht dat *"De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, en de overlijdensakte van de vader van uw stiefkinderen tonen slechts uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie aan, dewelke niet in twijfel worden getrokken in deze beslissing. Het attest van het werk van uw vrouw en de bewijzen van blanco strafbladen van uzelf en uw vrouw houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten"*. De Raad stelt vast dat deze bevinding steun vindt in het administratief dossier en dat verzoekers dit onderdeel van de bestreden beslissingen niet betwisten en neemt deze motivering over.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.5.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” moeten lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU (*ibid.*, punt 35), zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, is in punt 2.4. van dit arrest vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling. Voor zover verzoekers zich

baseren op dezelfde elementen om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen in geval van terugkeer naar El Salvador in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, volstaat de Raad met te verwijzen naar de hierboven gemaakte vaststellingen dat verzoekers' vluchtrelaas niet geloofwaardig is en dat zij niet aannemelijk maken omwille van deze feiten gevisieerd te zullen worden in geval van terugkeer.

2.5.3. Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad er aan dat deze bepaling de omzetting is in de Belgische rechtsorde van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn. In het arrest *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* heeft het HvJ vooreerst benadrukt artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie (GK)*, arrest van 17 februari 2009, punt 28).

Met betrekking tot de notie van willekeurig geweld heeft het HvJ heeft in zijn interpretatie van deze bepaling een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar er *“zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokkenland of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Verder heeft het HvJ in het arrest *Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen* voor recht gezegd dat *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (GK)”*, arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Verzoekers argumenteren in essentie dat *“er wel degelijk een binnenlands gewapend conflict aan de gang is in El Salvador in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet”* en het arrest *Diakité* en dat *“het feit dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in El Salvador eveneens ondersteund wordt door de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019”*, dat CEAR erkent dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict en van gewapend geweld en dat *“de Spaanse rechtbank haar standpunt heeft herzien en wel bescherming verleent”*; dat het artikel van *“le Graduate Institute Geneva”* in de COI Focus uit de context wordt gerukt nu *“er wordt gesteld dat deze bron melding maakt van een non-conflict”* terwijl *“wanneer deze auteur spreekt over “non-conflict” wordt duidelijk bedoeld dat hier geen “oorlog” in de letterlijke zin van het woord aan de gang is zoals in gangbaar taalgebruik”*, dat ook uit het rapport van de Conseil des Droits de l'homme des Nations Unies van 23 april 2018 blijkt *“dat het geweld “generalized” is en zodoende willekeurig en algemeen is en niet alleen specifiek gericht tegen bepaalde personen”*; dat de geviseerde groepen opgesomd in de COI Focus *“dermate allesomvattend zijn, dat eigenlijk iedereen onder minstens één dan wel meerdere van de “groepen zou vallen waaruit eveneens blijkt dat het geweld willekeurig is”*; en dat op pagina 28 van de COI Focus wordt gesteld dat El Salvador *“één van de gevaarlijkste landen ter wereld is”*. In hun aanvullende nota wijzen zij er op dat zij de stelling van het CGVS betwisten dat het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is omdat indien de veiligheidssituatie onderzocht dient te worden in het kader van het subsidiair beschermingsstatuut gaat

het per definitie niet over een “*individuele beoordeling*”, dat de UNHCR *Guidelines* van 2016 die het CGVS voegt bij zijn nota “*gedateerd is en niet meer actueel*” en citeren verder passages uit de 11 rapporten vermeld in punt 2.2.1. waarin telkenmale de term “*generalized violence*” wordt gebruikt.

2.5.4. De Raad kan met verzoekers aannemen dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder ernstig is, zoals ook blijkt uit de geconsulteerde bronnen in de COI Focus “*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019. Uit deze informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten (“*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 6). De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (“*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 6-7).

De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel (“*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen. UNHCR stelde vast “*that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45). De verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen dienen met verhoogde aandacht te worden onderzocht. De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat de landeninformatie aangereikt door verzoekers niet tot een andere conclusie leidt. Vooreerst stelt de Raad vast dat de landeninformatie toegevoegd aan het verzoekschrift ook wordt geciteerd in de COI Focus waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Wat de landeninformatie toegevoegd aan verzoekers’ aanvullende nota betreft, stelt de Raad vast dat stuk 17 ook in de COI Focus wordt geciteerd en dat stukken 12, 13, 16, 18, en 19 betrekking hebben op de situatie in de zogenaamde “*Nothern Triangle*”, zijnde Honduras, Guatemala en El Salvador en dus niet enkel betrekking hebben op de situatie in El Salvador en dat stuk 21 vooral het beleid van Mexico met betrekking tot vluchtelingen uit de regio belicht en de Raad hierin geen aanvullende informatie kan ontwaren die de conclusies in de bestreden beslissingen met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet weerleggen. De aanbevelingen van Amnesty International aan de regering van El Salvador (stuk 20) hebben vooral betrekking op algemene thema’s zoals vrouwenrechten, openbare veiligheid en mensenrechten, buitenlandse zaken en mensenrechten en migranten en vluchtelingen. Hoewel in het onderdeel betreffende migranten en vluchtelingen gesteld wordt dat er wijdverspreid geweld is in El Salvador en dat dit één van de factoren is die mensen ertoe aanzetten het land te ontvluchten, bevat dit document evenwel geen verdere analyse van de situatie noch de specifieke kenmerken en mate van geweld in El Salvador, zodat de Raad ook hierin geen informatie kan ontwaren die een ander licht werpt op de situatie. Het persbericht van de IACHR en de UN Special Rapporteur on the Human Rights of Internally Displaced Persons (stuk 14) verwelkomt een beslissing van de Constitutionele Kamer van het Hooggerechtshof van El Salvador van 13 juli 2018 waarin wordt vastgesteld dat er een “*forced displacement*” (eigen vertaling: gedwongen verplaatsing) plaatsvindt van personen ten gevolge van de context van geweld en onveiligheid in El Salvador. Verder bevat dit persbericht een verwijzing naar een verklaring van de UN Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons waarin wordt gesteld dat de interne verplaatsing het gevolg is van “*generalized and gang-related violence in El Salvador*” (veralgemeend en bende-gerelateerd geweld in El Salvador) maar verder geen analyse bevat van de mate van willekeurig geweld anno 2020. Verder heeft stuk 22 betrekking op een oproep van Medecins du Monde aan El Salvador om te erkennen dat er een crisis van gedwongen verplaatsing is in het land en geeft het artikel op de website van Aljazeera van 11 juli 2018 een beeld van de impact van het bende geweld op de burgerbevolking en op slachtoffers van het bendegeweld. De loutere verwijzing in de aanvullende nota en de toegevoegde informatie naar het gebruik van de term “*generalised violence*” in de geciteerde rapporten volstaat niet om aan te tonen dat er momenteel in El Salvador een situatie van willekeurig geweld bestaat in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de

Vreemdelingenwet. Waar verzoekers aanvoeren dat de UNHCR *Guidelines* van 2016 thans niet meer actueel zijn en dat het CGVS in de nieuwe COI Focus "*plots*" categorieën invoegt om een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2015 te omzeilen, wijst de Raad er op dat de kern van hun betoog in het verzoekschrift net berust op het feit dat zij tot meerdere van dezelfde categorieën behoren en in de aanvullende nota dat het quasi onmogelijk is om niet onder één van deze categorieën te vallen. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekers door de loutere verwijzing naar de categorieën in de COI Focus de conclusie dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht is, niet weerleggen en ook niet aantonen dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou getrokken hebben. Voor zover verzoekers verwijzen naar het feit dat de nationale rechtbank in Spanje internationale bescherming toekent aan personen uit El Salvador herinnert de Raad er aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en verzoekers bovendien ook niet aantonen dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevinden als verzoekers in de uitspraak van de Spaanse rechtbank.

Er kan bijgevolg uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoekers niet worden afgeleid dat thans in Venezuela sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen die ook niet aan.

2.5.5. Gelet op het voorgaande, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET